

Sygn. akt I C 929/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

T., dnia 8 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dominika Czarnecka

Protokolant: Daria Rasmus

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200 zł (dwieście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w zakresie dalej idącym;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 77,65 zł (siedemdziesiąt siedem złotych 65/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 929/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Państwowe Spółka Akcyjna w W. wniósł pozew przeciwko S. K. o zapłatę kwoty 430, 50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 246 zł od dnia 31 maja 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami, o których mowa w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 184,50 zł od dnia 12 sierpnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami, o których mowa w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

Powód wskazał, że w dniu 14 lutego 2011 r. pozwany wystąpił do powoda z wnioskiem o zawarcie umowy dzierżawy terenu na cele postoju przyczepy. W odpowiedzi na pismo pozwanego powód wyraził zgodę na zawarcie umowy, przesyłając pozwanemu warunki umowy celem ich zaakceptowania. Pozwany nie odpowiedział na pismo powoda, nadal korzystając z jego terenu. Brak reakcji ze strony pozwanej na kierowane do niej monity skutkowało naliczeniem odszkodowania za bezumowne korzystanie z rzeczy. Pozwany nie uregulował należności. Powód wskazał, że obok roszczenia głównego dochodzi odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. odsetek, o których mowa w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem datowanym na 14 lutego 2011 r. pozwany wniósł o sporządzenie przez powoda umowy wynajmu części nieruchomości powoda położonej w miejscowości P. przy przejeździe kolejowym, celem postawienia na niej przyczepy reklamowej, wskazując, że wstępnie ustalono z osobą zatrudnioną w (...) S.A. Oddział Gospodarowania (...) stawkę wynajmu miejsca postojowego na kwotę 50 zł brutto miesięcznie. Pozwany wskazał, że jest zainteresowany wynajmem na pół roku.

W odpowiedzi na wyżej wymienioną propozycję powód zaproponował miesięczną stawkę czynszu w wysokości 50 zł powiększoną o należny podatek VAT za 10 m.kw. rampy. Dodatkowo przed zawarciem umowy zobowiązano pozwanego do wpłaty kaucji zabezpieczającej w wysokości 100 zł. Niezbędne do zawarcia umowy było nadesłanie kserokopii dokumentów rejestracyjnych firmy. Powód określił pozwanemu termin na podjęcie decyzji do dnia 15 kwietnia 2011 r., przy czym brak odpowiedzi w tym terminie, uznany miał być za rezygnację z zawarcia umowy.

(dowód: pismo zatytułowane "umowa" - k. 20; pismo (...) S.A. z dnia 30 marca 2011 r. - k. 21; zeznania pozwanego - k. 42-42v)

Pismem sporządzonym przez powoda w dniu 28 kwietnia 2011 r. wskazano, że do zawarcia umowy nie doszło, bowiem nie udało się nawiązać kontaktu z zainteresowanym.

(dowód: pismo (...) S.A. z dnia 28 kwietnia 2011 r. - k. 22).

W piśmie z dnia 5 maja 2011 r. wezwano pozwanego do usunięcia przyczepy reklamowej na rampie położonej w P., oznaczonej jako działka (...). Jednocześnie poinformowano pozwanego, że z tytułu użytkowania nieruchomości powoda w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. zostanie wystawiona faktura VAT na kwotę 200 zł plus należny podatek VAT.

(dowód: pismo (...) S.A. z dnia 5 maja 2011 r. - k. 23)

W dniu 16 maja 2011 r. powód wystawił fakturę za bezumowne korzystanie przez pozwanego z rzeczy w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. na kwotę 246 zł brutto, którą to fakturę pozwany otrzymał.

(dowód: faktura VAT z dnia 16 maja 2011 r. - k. 24; zeznania pozwanego - k. 42v)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o okoliczności przyznane przez stronę pozwaną, bowiem zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznawane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Bezsporna była okoliczność korzystania przez pozwanego z miejsca postojowego usytuowanego na nieruchomości powoda, sporny zaś okres tego korzystania, a także wysokość należnego za ten czas wynagrodzenia, przy czym to na powodzie, w zgodzie z art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc spoczywał ciężar udowodnienia tych okoliczności. Za wiarygodne w tym zakresie Sąd uznał zeznania pozwanego, jako że były logiczne i spójne i wespół z twierdzeniami strony przeciwnej pozwoliły odtworzyć stan faktyczny stanowiący źródło roszczenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym powództwo jest zasadne w części.

Zgodnie z art. 224 zd. 1 kc posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Po myśli zaś § 2 tego przepisu od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. W świetle natomiast art. 225 kc obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. W zgodzie zaś z art. 230 kc przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości oraz o naprawienie szkody z powodu pogorszenia lub utraty rzeczy,

jak również przepisy dotyczące roszczeń samoistnego posiadacza o zwrot nakładów na rzecz, stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego.

W realiach niniejszej sprawy pozwany był bez wątpienia posiadaczem w złej wierze, bowiem wiedział, że prawo, w zakresie którego korzysta z rzeczy, mu nie przysługuje, gdyż strony nie były związane żadnym węzłem obligacyjnym.

W ocenie Sądu zaferowany materiał dowodowy pozwala jednak jedynie na uznanie, że należne powodowi wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy dotyczy okresu od 1 stycznia 2011 r. do 30 kwietnia 2011 r. Z pisma (...) Spółki Akcyjnej w G., które pozwany otrzymał, stanowiącego odpowiedź na złożoną przez niego propozycję zawarcia umowy, wynikało bowiem, że pozwany winien podjąć decyzję w przedmiocie zawarcia umowy dzierżawy do dnia 15 kwietnia 2011 r., przy czym brak odpowiedzi należało traktować jako "rezygnację z przedmiotu dzierżawy". Bezsporne jest, że pozwany odpowiedzi w określonym terminie nie udzielił, po czym zatelefonował do niego pracownik, któremu pozwany oznajmił, że nie podpisze umowy, gdyż uprzednio były inne ustalenia co do ceny. Jak zaś wynika z zeznań pozwanego przyczepa stała na nieruchomości powoda przez okres od tygodnia do dwóch od przeprowadzonej telefonicznie rozmowy. Tak ustalona sekwencja zdarzeń wskazuje, że przyczepa niewątpliwie stała na nieruchomości powoda w czasie, za który wystawiono pierwszą fakturę, tj. od 1 stycznia 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, że miało to miejsce w dalszym okresie, bowiem pozwany twierdzeniom powoda zaprzeczył, powodując, że ciężar dowodu powrócił na stronę powodową, która jednak obowiązkowi dowiedzenia powołanych przez siebie z w pozwie okoliczności, nie sprostała. Zauważyć bowiem trzeba, że powód na dowód późniejszego, tj. po 30 kwietnia 2011 r., korzystania przez pozwanego z jego nieruchomości przedłożył jedynie kserokopie kierowanego do pozwanego pisma z dnia 27 lipca 2011 r. i fakturę VAT z dnia 28 lipca 2011 r. Kserokopia nie jest jednak dowodem w sprawie, stanowiąc li tylko stanowisko strony i dopóki, stanowisko to nie jest przyznane przez stronę przeciwną tudzież dowiedzione innymi środkami dowodowymi, jest ona bezwartościowa. Sytuacja taka, jak już wyżej powiedziano, miała miejsce w niniejszej sprawie, bowiem pozwany twierdzeniom powoda przedstawionym w formie kserokopii pism zaprzeczył, a powód w odpowiedzi na owo zaprzeczenie, nie zaferował materiału dowodowego, jego stanowisko potwierdzającego.

Odnosząc się do należnej powodowi stawki za bezumowne korzystanie z rzeczy wskazać trzeba na brak podstaw do żądania kwoty 50 zł miesięcznie podwyższonej od podatek VAT. Powód nie udowodnił bowiem, że w takiej wysokości należna jest stawka za za dzierżawę tudzież wynajem miejsca postojowego. Nie powołał na tę okoliczność żadnych dowodów, a przecież - jak wyżej wskazano - to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. W związku zaś z tym, że strona pozwana godziła się na wysokość 50 zł miesięcznie, taką stawkę miesięczną należało przyjąć, jako uzgodnioną przez strony.

W rezultacie Sąd na podstawie art. 224, 225 i 230 kc zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy powoda przez okres od 1 stycznia 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. (4 miesiące przy miesięcznej stawce 50 zł), oddalając powództwo w pozostałym zakresie na podstawie wskazanych przepisów a contrario.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. Jako początkową datę naliczania odsetek przyjęto 16 listopada 2016 r., tj. dzień doręczenia pozwanemu pozwu, albowiem powód nie wykazał, kiedy doręczono pozwanemu fakturę z dnia 16 maja 2011 r., zaś pozwany daty tej nie pamiętał. Podobnie brak jest dowodu doręczenia wezwania do zapłaty z dnia 24 stycznia 2011 r. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa zaś na powodzie i z tej przyczyny to on musi ponieść konsekwencje niesprostania temu obowiązkowi. Wskazać nadto należy, że nieuprawnione było żądanie zasądzenia odsetek na podstawie ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 684), bowiem zgodnie z jej art. 4 określenie transakcja handlowa oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2 zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia strony powodowej nie była umowa, gdyż nie łączyła ona stron. Marginalnie wskazać należy, że stanowisko strony powodowej w omawianym zakresie jest niespójne, bowiem żądając kwoty głównej jako podstawę powołuje bezumowne korzystanie z rzeczy, zaś

żądając odsetek umowę, do której zawarcia zresztą nie doszło. Przy przyjęciu, że pismo pozwanego z dnia 14 lutego 2011 r. stanowiło ofertę, a pismo powoda z dnia 30 marca 2011 r. kontrofertę, zwrócić należy uwagę na to, że drugie z nich modyfikowało wskazane w ofercie istotne postanowienie umowne odnoszące się do stawki należnej miesięcznie za korzystanie z nieruchomości powoda. Zgodnie zaś z art. 681 § 1 kc w stosunkach między przedsiębiorcami odpowiedź na ofertę z zastrzeżeniem zmian lub uzupełnień, jednakże li tylko niezменяjących istotnie treści oferty poczytuje się za jej przyjęcie. W takim wypadku strony wiąże umowa o treści określonej w ofercie, z uwzględnieniem zastrzeżeń zawartych w odpowiedzi na nią.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), obciążając nimi stronę pozwaną jako przegrywającą spór w 46,5 %. Na koszty te składa się wyżej określony procent opłaty sądowej od pozwu (30 zł), wynagrodzenia pełnomocnika (120 zł) i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł).